

Bouwreis Tanzania 2020 dag 13-

Dag 13

Zondag staat in het teken van missen opdragen voor Father Erasto. De eerste mis begint weer om 7u. Deze maken we dit keer mee op afstand. Tijdens het ontbijt en daarna nog met de koffie op de veranda. De missen volgen elkaar op. De eerste is voor de volwassenen, dan een mis voor de basisschoolkinderen en dan nog een mis voor de jongeren. Het gezang op afstand is leuk om te horen, het gepreek nemen we erbij.

Vanmiddag gaan we naar het kindertehuis van mama Lynn in Manyara een uurtje rijden vanaf Sanya Yuu. We zijn allemaal erg geschrokken van wat we daar zagen. We weten dat ze moet roeien met de riemen die ze heeft, en voor hier is het misschien niet eens slecht, maar het grijpt ons bij de strot. We zijn eerst bij de locatie van de 28 jongens.

We treffen leiding die geen Engels spreken dus een leider stapt bij ons in het busje en brengt ons naar de volgende locatie waar wel iemand is die Engels spreekt. Hier zitten 12 zwaar

gehandicapten kinderen. De leiding probeert de kinderen te betrekken bij ons, maar dat valt niet mee. Sommige kinderen reageren met een grote lach, maar met de meeste kinderen krijg je geen contact.

We trekken verder naar de meidenlocatie. Hier zitten 80 kinderen. Ongelooflijk wat een energie deze kinderen hebben in deze omstandigheden. Er wordt gezongen en gedanst.

We krijgen ook nog een rondleiding. Voor ons is het een grote trieste boel bij elkaar. Ongelooflijk wat dit met je doet. De gebouwen zijn in zeer slechte staat. De grote meiden liggen bij elkaar in een ruimte waar we gauw uit willen vanwege de urinelucht die er hangt.

Ook Gerrit biedt een meisje een kruk aan. Ook zij is erg blij.

De plekken waar de kinderen nu verblijven zijn allemaal tijdelijk. Hopelijk kan mama Lynn haar eerste locatie verkopen zodat ze gauw met de bouw kan beginnen op een nieuwe locatie waar alle kinderen bij elkaar komen.

Zware middag dus. De kinderen van Leonard de chauffeur zijn met ons mee gegaan.

Zware middag dus. De kinderen van Leonard de chauffeur zijn met ons mee gegaan.

Ze hebben de foto van Sarah en mij gezien en willen ook voor heel even blonde haren.

Dag 14

We vertrekken om 8:45u naar de bouw. Daar aangekomen zijn de bouwvakkers nog niet aan het werk omdat de voorman naar de begrafenis van zijn broer is. Wij gaan vast wat stenen sjouwen naar het huis terwijl er intussen wat hulp wordt geregeld. Father Erasto en Father Godfried zijn ook meegekomen. Godfried is voor de eerste keer mee. Martin heeft hem uitgenodigd. Hij lijkt het leuk te vinden en helpt goed mee met sjouwen. Ook father Erasto (links) draagt zijn steentje(s) bij.

Na een half uur komen er wat bouwvakkers aan. Er moet eerst cement worden aangemaakt. 20 emmers zand, water en 2 zakken cement van 50kg waar een mannetje mee aan komt gelopen of het niks is. Ze zijn allemaal redelijk minnetjes, maar zo sterk als een beer. Het werk schiet niet echt op. Elke rij wordt afgemeten alsof het op de mm komt, dus er gaat erg veel tijd overheen voordat we iets kunnen doen. Ze zijn hier minder goed op elkaar ingewerkt dan bij het vorige huis. Misschien dat het komt omdat de voorman er niet is. Ze lijken wat onzeker.

De steiger wordt ter plekke in elkaar geknutseld.

Na de lunch op de pastorie gaan we op bezoek bij de nonnen. Zij hebben een buitenkliniek waar ze een fysiotherapeut, een tandarts een eerste hulp post, een laboratorium en een kleine afdeling opname. Martin heeft al jaren contact met zuster Manuela en heeft een afspraak met haar gemaakt. We worden zeer welkom geheten door de zusters. We krijgen een rondleiding. Het ziet er allemaal keurig uit. Ook is er een grote moestuin waarin ze zelf veel groenten en fruit verbouwen.

Gerrit biedt een aantal krukken aan die op de afdeling fysiotherapie heel goed van pas komen. De eerste zegening is binnen. Na wat verder te kijken en vragen blijkt dat ze 1 laptop hebben, maar ze zijn hard aan het sparen voor meerdere zodat elke arts er een ter beschikking heeft. Namens het werk kan ik 5 laptops aanbieden. Zo krijgt elke afdeling een laptop. De nonnen zijn door het dulle heen en zullen extra voor ons bidden. Na zoveel zegeningen kan het bijna niet meer fout gaan met ons 😊.

Bij het laboratorium krijgen we uitleg over wat ze allemaal kunnen testen. We zijn verbaast over de mogelijkheden die ze hebben. Ook is er een ruimte voorbereid voor röntgen, maar aangezien zij hier nog geen apparatuur voor hebben wordt deze kamer op dit moment gebruikt als kantoor. Na de koffie met iets lekkers erbij vertrekken we met een bos prei voor de avondmaaltijd. Martin gaat Merycianna (de kokkin van de pastorie) uitleggen hoe hij deze vanavond op zijn bord wil hebben.

Om 17u gaan we nog even op bezoek bij het hoofd van de basisschool. We zijn bij hem thuis uitgenodigd. We worden welkom ontvangen en met een cola op de bank neergezet. Drie kwartier later vertrekken we weer. We hebben de mensen zelf misschien 10 minuten gezien. Raar bezoekje. Wanneer we daar binnen zitten breekt er onweer uit. In de regen terug naar het busje en worden dus kletsnat. Hebben we dat toch ook weer meegemaakt.

Dag 15
10-03-2020

Onze laatste dag in Sanya Juu is aangebroken. Gisterenavond tijdens het diner heeft father Erasto nog een woordje gedaan en zijn dank uitgesproken naar ons allemaal. We krijgen nog een blik koffie en een doos thee mee voor thuis. Van Martin krijgen we een rieten bezempje wat de mensen hier vaak gebruiken. Het is een mooi en toch ook een emotioneel afscheid.

Vandaag na het ontbijt gaan we de families nog bezoeken waar we deze reis voor aan het bouwen zijn geweest. Er wordt veel gelachen en de mensen houden niet meer op met ons te bedanken voor alles wat voor hen mogelijk wordt gemaakt. De kinderen zijn naar school, dus die treffen we helaas niet meer aan. Maar de gedachte dat ze op school zitten maakt veel goed. Martin deelt nog wat shirtjes uit, wat zeer gewaardeerd wordt.

Ook brengt hij nog een kanga naar de schoonmoeder van Leonard. Dat heeft hij eerder deze week aan haar beloofd.

Nicolaus vertrekt met zijn materialen weer naar een volgende bouw.

Martin heeft deze reis 15 huizen toegezegd dus de mannen kunnen nog even vooruit.

Terug bij de pastorie pakken we onze spullen bij elkaar en laten het een en ander achter voor de mensen hier. Hier en daar is al wat uitgedeeld en de rest zal door de priester worden verdeeld. Zuster Manuela komt onverwacht ook nog even langs en brengt voor ons allemaal een zak koffiebonen die van hun land komen en die zij ook zelf hebben gebrand. Ze drukt ons nog op het hart dat we vooral de laptops niet moeten vergeten mee te geven in juli wanneer Martin weer langskomt. Na de lunch vertrekken we met onze inmiddels vertrouwde Leonard naar het vliegveld. We nemen een vlucht van ongeveer 1 uur naar Zanzibar. Het zal erg wennen worden daar verwacht ik, maar wel goed om even los te komen van alle indrukken, gevoelens en emoties die we de afgelopen 2 weken hebben ervaren. Het was een onvergetelijke, bijzondere reis. Een ervaring voor het leven.

Asante sana oftewel, heel erg bedankt voor het volgen van deze Tanzaniareis en dank jullie wel voor de lieve berichtjes en reacties. Fijn te weten dat jullie ondanks de afstand toch dichtbij waren en ik hoop dat jullie ook enigszins de indrukken hebben mogen meebeleven.

